

Вони вмить здивовано припинили розмову й подивилися на мене.

— Пробачте, але чи не підійшов би вам місцевий відмінок — локатив?

Дуже довго ніхто нічого не відповідав.

— Локатив? — перепитав Чарльз.

— Просто додайте *οδε* до *Καρχηδό*, — правив я далі. — По-моєму, *οδε*. У такому разі вам не знадобиться прийменник, крім хіба що *ἐπί*, коли вони вже вибралися на війну. Це саме по собі вже значить «у напрямку», тому про відмінок можна не турбуватися.

Чарльз глянув у свої записи, а потім знову на мене:

— Локатив? — повторив він. — Ну, це така туманна тема...

— А ти певен, що ця форма існує для Карфагена? — спитала Камілла.

Про це я не подумав.

— Не факт, — погодився я. — Але точно існує для Афін.

Чарльз потягся по словник і заходився гортати його сторінки.

— А ну його до дідька, — прорипів Банні. — Якщо так, це слово не треба відмінювати й тулити до нього прийменник, а таке мені підходить. — Він відсунувся на стільці й поглянув на мене: — Хочу потиснути вам руку, незнайомцю.

Я простягнув йому руку першим, він схопив мою долоню й міцно її стис, мало не скинувши ліктем чорнильницю зі стола.

— Радий познайомитися, так-так, — промовив він, прибираючи волосся з очей.

Мене засліпила ця раптова увага; немовби персонажі улюбленої картини, зайняті своїми справами, несподівано підвели голови, відірвалися від своїх занять і заговорили до мене. Тільки день тому Френсіс, огорнутий сигаретним і кашеміровим туманом, пронісся повз мене в коридорі. На якусь мить, коли він мимохідь торкнувся мене рукою, це була людина з плоті й крові, а наступної — вже знову перетворився на марення, плід моєї уяви, що скрадається залами, не зважаючи на мене, ніби привид, зайнятий рутинним обходом своєї території, із тих, про яких розказують, що їм байдужі живі істоти.

Чарльз, не випускаючи з руки словника, підвівся й також простягнув руку:

— Чарльз Маколі, — відрекомендувався він.

— Річард Пейпен.

— О, то це був ти? — раптом озвалася Камілла.

— Що?

— Ти. Це ти приходив, щоб записатися на курс грецької мови.